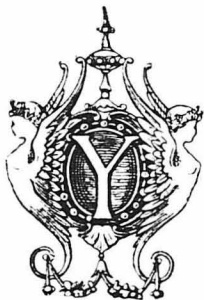


ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΖΙΛΜΠΕΡ

(Πώς και γιατί κατάπιε το κλειδί του)



ΠΑΡΧΟΥΝ θρόνοι έντελώς άνοχοί, οί όποιοί πιστεύονται, έν τούτοις, ός άληθινοί, γιατί ναίει δέν λαμβάνει τόν κόπο νά τούς διαφενή. Ένας τέτοιος θρόνος ήταν και ή δθην άυτοκτονα τού Γάλλου ποιητή Ζιλμπέρ όσο φτώχεια, ένό καθώς άποδεικνύεται σήμερα από άναμφισβήτητα ιστορικά τεκμήρια, ό ποιητής αυτός πού έζησε στά πρό τής Γάλλοις Έπαναστάσεως χρόνια (1751—1780) και ό όποιος πέθανε νεώτατος, 29 μόλις έτών, ούτε φτώχός ήταν, ούτε έστρωμένος ό ίδιος τόν βίον του, άλλ' ό θάνατός του προήλθε από ένα κλειδί τό όποιο καίπατε έλάνω σέ μιιά κρύα τρέλλα.

Η άλήθεια, ώστόσο, είνε ότι για κάμποσον καιρό έπληξε φτώχός ό Ζιλμπέρ και ότι ύπέφερε μάλιστα από πραγματική άνεχεια. Γράμματά του πού σόδηξαν πρός διάφορους φίλους και γνωσίους του μαρτυρούν σαφώς για την έλεεινή οικονομική του κατάσταση. Στο Ναυαί της Λωρραίνης όπου είχε γεννηθεί και όπου έμενε πριν πάει στό Παρίσι, δέν είχε καμιά θέσι, ούτε κανένα ποσό ζωής. Τά πρώτα ποιήματά του πέθαναν άταραχτηρα και δέν τού άπέφεραν τί' αυτά τίποτα. Άτελειωμένος λοιπόν άρχισε νά δίνει έλεύθερα μαθήματα φιλολογίας, ένα είδος διδάξεων, άλλα και αυτές δέν είχαν καμιά άπολύτως έπιτυχία. Τις παρακολούθησαν τέσσερες-πέντε άφραταί μόνον, όπως και από τά πρώτα ποιήματά του είχαν πουληθεί πέντε-έξη αντίτυπα. Βλέποντας τότε ό δυστυχισμένος ποιητής ότι άν έμενε στό Ναυαί, κινδύνευε νά πεθάνη τής πείνας, άποκάσισε νά τρωθήρη για τό Παρίσι.

Φτώχός από χρήματα, άλλα πλούσιος από όνειρα, έφτασε μιιά μέρα ό Ζιλμπέρ στη γαλλική πρωτεύουσα. Μιά κι' έκει τόν άκολούθησε ή πό ασκήρη δυστυχία. Ένας φίλος του δηγγείται ότι άφρό ό Ζιλμπέρ τού κάκον χτύπησε τις πόστες διάφορων πλουσίων, μη έχοντας πειν λεπτία για νά κοιμηή στο ξενοδοχείο ή για νά νοικιάση δωμάτιο, άναγκάστηκε νά περάση πολλές νύχτες κάτω από μιιά γέφυρα.

Πόσον καιρό βίασσε ή δυστυχία αυτή; Γεγονός είνε ότι τό 1778, δύο χρόνια πρός τού θάνατόν του, ό Ζιλμπέρ έλάμβανε όπως και πολλοί άλλοι συγγραφείς και καλλιτέχνες τής εποχής εκείνης, τακτικό έπίδομα από τόν βασιλέα χίλια φράγκα τό χρόνο κι' ότι κέρδιζε κι' άλλα χίλια πεν κοκόσια περίπου φράγκα από τό πούλημα διάφορων έργων του. Έξίσου βέβαια όπως είνε ότι πριν φτάσει στην οικονομική αυτή άνεση, είχε ύποφέρει πολύ και ότι ή φτώχεια ήταν ένα από τά κυριώτερα αίτια τής νευρασθενείας πού τόν προσέβαλε και ή όποια κατέληξε σέ τρέλλο.

Ό Ζιλμπέρ ύπέφερε από μιαν άκαταδώξεως. Νόμιζε ότι όλοι ήσαν έχθροί του, ότι όλοι ήθελαν νά τού κάνουν κακό, νά τόν έξολοθρεύσουν. Τέτοια είνε ή άρρώστεια μου, έγραφε στόν άδελφό του, ή μάλλον τέτοια είνε ή παληανθρωπία τών γιατρών πού με σκότωσαν, ώστε προσπαθούν τώρα νά με πείσουν ότι βρίσκομαι πλύ περισσότερο στη φαντασία μου ή άρρώστεια μου αυτή, παρά τό κορμί μου.

Και πραγματικά, ό Ζιλμπέρ νόμιζε πως δέν είχαν δηλητηριάσει. Τόσο μάλιστα ή πελάθησε αυτή είχε φρονιά μέρα του, ώστε έννοιωθε, καθώς έλεγε, «μιάν άδουστη φλόγα νά τού καιή τά σπλάνα, τής όποιας μόνον τό γάλα μοσούσε νά έλατωσεν τή λάδα».

Τό 1774 ό Ζιλμπέρ συνέθεσε την περίφημη σατυρική του Όδη επί τού 18ου αιώνας, στην όποια κεντρίαζε ίδιος τούς φιλοσόφους, πράγμα πού προκάλεσε την μνην τους έναντίον του. Κατοικούσε τότε ό ποιητής στό τέταρτο πάτωμα ένός ασιτιού τής όδοσ Σαιν-Ιλαίρ. Τή στιγμή δέ πού τού έρχοταν ή έντινεια κι' έγραφε τήν Όδη του, έμοιαζε, λένε όσοι τόν είδαν, σάν τή Σιβίλλα όταν έξέφερες τούς χρησίμους της. Φώναζε, χιπιόσε τά πόδια του, χειρονομούσε τόσο δυνατά, ώστε χαλούσε την ήσυχία όλων τών γειτόνων του, και προλάττων ένός φοιτητού τής Ιατρικής, τό δωμάτιο τού όποιου βρισκόταν κάτω από τό δωμάτιό του.

Μιά μέρα ό φοιτητής αυτός, μη μπορώντας νά ύποφέρη πεινά τή

φασαρία πού έκανε ό Ζιλμπέρ, και θέλοντας νά τόν άναγκάση νά σπάση, σοφίστηκε τό έξης στρατήγημα: Βγήκε ξαφνικά στό παράδρομό του και άρχισε νά φωνάζη με όλη τή δύναμή του:

— Άπόσοφρασι τού Παρλαμέντου (Βουλής): 'Ό ποιητής Ζιλμπέρ δικάστηκε και καταδικάστηκε νά κρεμαστή σήμερα στην πλατεία τής Γρεβής!... (*).

Ό Ζιλμπέρ, κατεχόμενος άπ' την έμμομη ιδέα ότι κατεδιώκετο, μόλις άκουσε τις φωνές αυτές, κατέληξε από μιιά στασιμωδική τρεμούλα. Σπαραχούσε δολόκληρος. Ό φοιτητής, ώστόσο, έπανάλαβε, δυνατώτερα άκόμα:

— Τό Παρλασαμέντο άποφασαίει, κτλ... *

Τρελλός πεινά άπ' τόν τρόμο ό ποιητής, κατέβηκε τέσσερες-τέσσερες τις σκάλες και πήγε κι' έπεσε στό πόδια τού φοιτητού-δημιού του, κρζώνοντας:

— Είμαι χαμένος! Σώστε με!... Θέλω νά με σπύλαβουν!...

— Δέχομαι νά σέ σώσω, τού άπάντησε χαμογελώντας ειρωνικά ό φαρσέρ φοιτητής, ύπό ένα βίωσ ύρον: ότι από δω και πέρα δέν θά κίνης πεινά φασαρία.

Ό Ζιλμπέρ, τρομαγμένος καθώς ήταν, κράτησε την ύπόσχεσή του, για λίγες μέρες βίωσ. Ύστερα τά έξεγασε όλα και ξανάρχισε πάλι τή ίδια. Όσο για τόν φοιτητή, σάν γιατρός πού ήταν, κατάλαβε ότι ή άρρώστεια τού ποιητού ήταν... άγίαστρη και δέν τόν ένόχλησε πεινά. Άπλώσ φρόντισε ν' άλλαξη δωμάτιο.

Όστόσο ό Ζιλμπέρ δέν ήταν άκόμα, παρά μιόνά νευρασθενικός, και ίσως νά μη γινόταν τρελλός, άν δέν τού συνέβαινε κάποιο άτύχημα. Ένα άνοχιζάτιχο άτόγειαμο τού 1780, σ' έναν περιπάτο με άλλογο πού έκανε μ' ένα μαθητή του, σκόνησε κάτω, τινάχτηκε κι' έπεσε καταγής. Τό χτύπημα ήταν τόσο δυνατό, ώστε ό ποιητής έπαθε διάσει τού έγκεφάλου και επί τέσσερες μήνες ήσαν σκελεμένα τά λογικά του. Μιά και όταν βγήκε από τό νοσοκομείο, διακοητικός δέν ήταν έντελώς καλά. Ύπόχρον σκετικώς πολλές μαρτυρίες γνωσίμων και φίλων του.

* Ό άτυχος ποιητής, γράφει ένας φίλος του, όταν βγήκε από τό νοσοκομείο, παρουσίαζε φανερά δείγματα διαταραξέως τών φρενών του. Έβλεπε παντού φαντάσματα, άόρατους έχθρους πού τόν κιννηρούσαν για νά τόν άφανίσουν. Μιά μέρα μιπήκε στό γραφείο τού επισκόπου τών Παρισίων Μπωμόν και φώναζε, πλημυίζοντας τον, με μιιά τρομερή φωνή: «Είμαι γολασμένος!...». Ό επισκόπος τού έδωκε άφρει τών άμαρτιών για νά τόν καθυσοχάση, και ύστερα τόν έστειλε στό φρενοκομείο τού Σαρατόν.

Αν πιστεύουμε, ώστόσο, τή μαρτυρία κάποιου άλλου, τού κρητικού και δημοσιογράφου Λά Άρσι, τά πράγματα συνέθεσαν διαφορετικά: «Ό επισκόπος δέν δέχτηκε τόν Ζιλμπέρ, δηγγείται ό Λά Άρσι, όπως τείριαζε σ' έναν ποιητή. Τόν έβαλε νά φά μαζί με τούς γραμματίς και τούς θαλαμηπόλους του. Αυτό έξωργισε σέ τέτοιο βαθμό τόν Ζιλμπέρ, ώστε γύρισε στό σπίτι του κυριολεκτικώς τρελλός. Τή νύχτα προσέβληθη από πυρετό και τό πρωί, φορώντας ένα ποκάμισο μόνο και από πάνω μιιά ρεντιγκότα, πήγε στόν ιερέα τού φρενοκομείου τού Σαρατόν και ζήτησε νά τού δώση άφρει τών άμαρτιών. Τού κάκον ό ιερέας τού έσπασσε, με τά πεινά λόγια, νά γυριση στό σπίτι του. Ό Ζιλμπέρ τρώδιζε και' εθθαίε στην έξοχική έπανυ τού επισκόπου τών Παρισίων πού βρισκόταν εκεί κοντά, κατώρθωσε νά φτάση ως τό δωμάτιό του και εκεί άρχισε νά κυλιέται καταγής σάν δαιμονισμένος, φωνάζοντας νά τού δώσουν άφρει τών άμαρτιών του, γιατί θά πέθανε και ότι ό ιερέας τού φρενοκομείου δέν τού ελεξέ δώσει τήν άφρει, γιατί ήταν μιλημένος από τούς έχθρους του, τούς φιλοσόφους. Ό επισκόπος, βλέποντας ότι ήταν φανερή πεινά ή τρέλλα τού Ζιλμπέρ, είπε νά τόν μεταφέρουν στό φρενοκομείο».

Έκει ή τρέλλα τού ποιητού όλο και μεγάλωνε. Έξομολογούταν τις άμαρτίες του και έξέφραζε τό φόβο ότι θά τόν κρεμίσουν! Μιά μέρα, στόν παροξυσμό τής τρέλλας του, άπ' τόν φόβο μήπως

(*). Περύφημη Παρισινή πλατεία, όπου επί αιώνας δολόκληρος γινόντουσαν όλες ή βασιλικές εκτελέσεις.



Ό ποιητής Ζιλμπέρ.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΩΝ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ ΤΟΥ... ΣΕΞ-ΑΠΠΗΛ

(Χείλη κρύα και χείλη πεπορωκτωμένα)



Α καταπληκτικότερα πράγματα, γίνονται, καθώς όλοι ξέρουμε, στην 'Αμερική. "Ό,τι έδω στην Εύρώπη είχε φαντασία, καρίτσιο, ιδιοτροπία, τρέλλα, άπαιθάντης, έκει. στη χώρα των Γιάρκιντων, γίνεται ζωνή πραγματικότητας. Οι 'Αμερικανοί δεν ξέρουν τί θά πη διαταγμός, τί σημαίνει κμέτρον». Τιποτε δεν τους συγκρατεί στους έξωφρενατισμούς των. 'Αφού έμνηχανοποίησαν τό πάντα, έρχονται τώρα να μηχανοποιήσουν και τα πιο ιδανικά πράγματα, τα πιο άσπύθητα, εκείνα, που πάντοτε ύπάρξαν άνερα και πόθοι για τους άνθρώπους. Έτσι, οι 'Αμερικανοί αισθητικοί, έπειτα από συγκρίσεις και στατιστικές, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ή γυναικεία όμορφιά είναι άπλοστότατα κάτι που μπορεί να διεμνηχανοποιηθ ή κ' ότι μια χώρα μπορεί να παράγει... ώραιες γυναικείες χονδρικώς, όπως παράγει αυτοκίνητα ή καπέλλα! Και σάν να μη έφτανε αυτό, οι 'Αμερικανοί καθήρωςαν επί πλέον και τό... θερμομέτρο του σέξ-άππηλ! Το θερμομέτρο αυτό βαθμολογεί τό σέξ-άππηλ μιας γυναίκας επί τη βάση της... σεξαπληκτικής—άν μπορούμε να τό πούμε—θερμοκρασίας των χελιών της! Κατά την θεωρίαν αυτήν, τά χείλη των γυναικών 'χουν όλους τους βαθμούς, από τό 0 έως τό 100, του γυναικείου σέξ-άππηλ».

Τό στόμα λοιπόν μιας γυναίκας, του όποιου τό κάτω χείλος είναι λίγο παχύ και τό επάνω έλαφρά χωρισμένο σε δύο καμπύλες, είναι τό κρύο στόμα. 'Υπόδειγμα τέτοιου στόματος μας δίνει ή Άιλαν Τάμαν, ή περίφημη ώσπότη για την κομψότητά της δευτέρα του Χόλλαντ. Τό στόμα αυτό — κατά τη νέα αμερικανική θεωρία — περ-

τριεί ιδιοσυγκρασία γυναικός, της όποιας τό μυαλό, τό πνεύμα, διευθύνει την καρδιά. 'Η γυναίκα, που έχει τέτοιο στόμα, μπορεί να είναι τελεία επαρτωμένη στο μπριτζ, αλλά ποτέ δεν θ' άφήση τον καρδιό της να της φιλήση τό χέρι στο ύψος μιας σάλλας ή στο σκοτάδι του κινηματογράφου. 'Επίσης μια τέτοια γυναίκα ελάχιστα ελκύει τους άνδρας. Ξέρει, όμως, να γίνεται επικίνδυνα γοητευτική, όταν καταλάβει ότι με τη γοητεία της μπορεί να κερδίση πολλά.

'Η Γκρέτα Γκάρμπο, ή γόησσα αυτή, που για όλους είναι ή κωμωδία γυναικεία, ή «Ξελογιστήρα», ή ενσάρκωση του γυναικείου πειρασμού, έχει χείλη με 50 ούς μόνον σέξ-άππηλ! Αυτό τουλάχιστον ισχυρίζονται οι παντίκρες της άπροσδοκίτου αυτής κατατάξεως των γυναικείων σέξ-άππηλ. Τό στόμα της Γκρέτας δείχνει την ζωοφροχία της διανοίας επί της καρδιάς, χωρίς όμως και ή καρδιά να είναι εντελώς ήποταγμένη στο πνεύμα. Τό κάτω χείλος στην περιπτώσι αυτή είναι μεγαλύτερο, τό δε επάνω χείλος έχει μια μικρή κλίσι προς τό κάτω, στίς δύο του γωνίες.

«Τέτοια χείλη άνήκουν γενικώς στίς τέλειες νοικοκυρές». Ισχυρίζεται ό έμπειρέτης του θερμομέτρου του σέξ-άππηλ.

Τί εφρονία, αλήθεια! 'Η Γκρέτα Γκάρμπο πρότερον της τελείας νοικοκυράς!

Πιο θερμά είναι τά χείλη των γυναικών, τά όποια έχουν τό έξησ όχημα :

Τό κάτω χείλος είναι μεγαλύτερο από τό επάνω, πολύ παχύ στο κέντρον και μοιάζει σάν να είναι έτοιμο να προσφερθή για φίλημα. Τό επάνω χείλος είναι επίσης μεγάλο και σχεδόν οριζόντιο.

Τέτοια χείλη θερμοτήτος 50 βαθμών έχει ή περίφημη δευτέρα Κόνσταντ Μπέννετ, ή άριστότερα πληρονομημένη ήθοποιός του κινηματογράφου.

Φαντασθήτε τώρα τί είναι τά γυναικεία χείλη που 'χουν 100 βαθμών θερμοτήτος! 'Η γυναίκες ποίζουν τέτοια χείλη, ξετρελλώνουν τους άνδρες. 'Τέτοια γυναίκα είναι ή Τζέσσαν Χάρλσον, ή περιφημότερα ξανθή καλλονή της όδόνης. 'Τέτοιας τά χείλη τό θερμομέτρο του σέξ-άππηλ δείχνει 100 βαθμούς. Τά χείλη της Χάρλσον είναι τέλεια σχεδιασμένα, γεμάτα και καμωμένα —άλλεγε κανείς— για φίλημα. Μαντεύει κανείς εύκολα, ότι ένα τέτοιο στόμα είναι έτοιμο, σε κάθε στιγμή, να χαμογελάση προσληκτικά. Είναι τό ύψωφο κόκκινο στόμα των αισθησιακών γυναικών, που είναι γεμάτες ύνεια.

'Επίσης και τό στόμα έχει κεφαλαϊώδη σημασία στο πρόσωπο. Τιποτε δεν είναι πιο γελοίο ούτε πιο άνόητο από τά χείλη τά θαμμένα σε σχήμα κορδόνι. 'Επίσης κάμπολλες γυναίκες βάρουν τά χείλη τους, όπως τά βάρουν ή Τζέσσαν Κράουφορντ, ή Κλάρα Μπόου, ή Σιλβία Σίδνευ κ' άλλες διάσημες βεντέτες.

Αυτό πρέπει να σταματήση. Πρέπει δηλαδή να μάθουν ή γυναίκες, να μακρύνονται όχι κατά τον ίδιο τρόπο όλες, όχι όπως μακρύνονται διάφοροι άστέρες και όπως άπαται ή μόδα, αλλά σύμφωνα με τό σχήμα των χελιών τους.



'Η Κόνσταντ Μπέννετ, της όποιας τά χείλη έχουν θερμοκρασία σέξ-άππηλ άνω των 50 βαθμών!

οι έχθροι του οι φιλόσοφοι τούδεσαν μερικά χόηματα και χειρόγραφα που είχε κρημμένα μέσα σε μια καπέλα, άπατασε τό κλειδί. Ένα κλειδί έξη δαχτύλων μάκρους, και τό καπάκι. Τό κλειδί του έβραζε στον εισοφάγο.

'Ο Ζιλμπέρ νοιώθοντας τό έξησ αυτό σώμα μέσα του και πονώντας, έδειχνε τό λάμμό του, λέγοντας ότι εκεί είχε σταματήσει τό κλειδί, να οι γιατροί είτε γιατί τό θεωρούσαν αυτό άπίστευτο, είτε γιατί νόμιζαν πως ήταν κρυμμά νέα φαντασιοπληξία του ποιητού, όρσειλόμνη στην άρρώστεια του, δεν του άνοιξαν τό λαμό και έτσι ό Ζιλμπέρ, ύστερα από 24 ώρες (και' άλλους ύστερα από τρεις μέρες ή και τρεις έβδομάδες), πέθανε.

Τό κλειδί βρέθηκε κατόπιν στο λαμό του, όταν έγινε ή σχετική νεκροψία και τό πράγμα κατέληξε τους γιατρούς.

'Απόσο μένει άκόμα ένα σκοτεινό σημείο σχετικά με τό θάνατο του ποιητού. Θέλησε ν' αυτοκτονήση ό Ζιλμπέρ και καπάτιε τό κλειδί ή τό καπάκι σε μία κρίσι της τρέλλας του;

'Ο γιατρος και ιστορικός Καμπανέζ, από τον όποιον έπήραμε τις παραπάνω πληροφορίες, όπως είπαμε και στην άρχή, πιστεύει τό δεύτερο.